

דף כה.

עין משפט א.

או"ח סימן עד פעיף ו

עין בסעיף הקודם

או"ח סימן צא פעיף א

א. היה לו בגד שמכסה ממותניו ולמטה אסור להתפלל עד שיכסה גם לבו **ש** ואם לא כיסה לבו או שנאנס ואין לו במה לכסות והתפלל **ת** יצא.

עין משפט ב.

או"ח סימן מג פעיף ח

ח. אם שכח תפילין בראשו ועשה בהם צרכיו, מניח ידו עליהם עד שיגמור עמוד הראשון, ויוצא וחולצן וחוזר ונכנס.

עין משפט ג.

או"ח סימן עו פעיף ד

ה. ד. היתה צואה על בשרו ומכוסה בבגדיו ואינו מריח ריח רע יש מתירין **א** לקרות, ויש אוסרין.

וי"א דלא התיר המתיר אלא בצואה שהיא מכוסה מאליה בלא מלבוש

ש. ברכות כ"ד, וכתב הב"ח דצריך לכסות כל גופו כאילו עומד לפני המלך באימה ולא דוקא לבו אלא כל גופו.

ו. ואם שערו גדול ומכסה את אזניו צריך להסירו בשעת התפלה מעל אזניו וזה ע"פ ספר תיקוני הזוהר.

ז. וכתב בספר תוצאות חיים דגם צריך לבער השער מעל השפתים בשעת התפלה כדי שלא יסתמו הפה, כה"ח אות ב'.

ח. משמע דאם אין לו בגד מותר לכתחילה להתפלל ונקרא זה בדיעבד, אבל לכתחלה לא יעשה כן אם אפשר בנקל למצוא לכסות כל גופו, שם אות ג'.

א. הרי"ף והרא"ש ורבינו יונה וכרב הונא בברכות כ"ה, והיש אוסרים הוא ר"ח והאו"ז דפסקו כרב חסדא שם.

ואם לא היתה על בשרו אלא בין בגד לבגד מותר לכו"ע, מ"א ס"ק ו'. ואם היא על ידו ואין בה ממשות ואין בה ריח מותר דהוי כמלמולי זיעה, מ"א ס"ק ג'. מ"מ יש להחמיר שלא יקרא הוא בעצמו עד שינקה ויטול ידיו ורק אחר שקורא כנגד צואה שאין בה ממש מותר, כה"ח אות ט"ז.

כגון תחת אצילי ידיו ^ב ונכון לעשות כדברי המחמיר.

הגה: שכבת זרע על בשרו דינה כצואה ^א.

או"ח סימן עט סעיף א

עין משפט ד.

א. צריך להרחיק מצואת אדם אם היא מאחוריו ד' אמות ממקום שכלה הריח ^ד, ואפי' שיש לו חולי שאינו מריח צריך להרחיק ד' אמות ממקום שמריח אדם שאינו חולה ^ה. ואם היא מלפניו צריך להרחיק כמלא עיניו, ואפי' בלילה או שהוא סומא, צריך להרחיק ממנה ממקום שאינו רואה אותה ביום או אדם שאינו סומא. אם היא מצדו דינה כלאחריו.

הגה: ש"ץ שמתפלל ויש שם בחדר צואה שותק עד שיוציאוה, דא"א שלא יהיה אחד המתפללים בתוך ד' אמות שלה ^י.

ב. והאוסרין אוסרין גם תחת אצילי ידיו וראוי להחמיר בכל אופן וכמו שמסיים השו"ע, הגם שיש מקילין אנו אין לנו אלא דברי מר"ן, כה"ח אות כ'.

ג. י"א דהיינו מצד חומרא, וע"פ הזוהר צריך לזהר לטבול בטומאת קרי שאז נמחה המזיק של קרי, ועיין בכה"ח אות כ"א מחיד"א, ועיין בכה"ח באות כ"ב, למי שאינו יכול לטבול.

ד. ברכות נ"ה ורכב חסדא, הרי"ף ורבינו יונה והרא"ש. וריח רע שיש לו עיקר דהיינו מגולה צריך להרחיק ד' אמות ואם אין לו עיקר דהיינו מכוסה אין צריך הרחקת ד' אמות רק עד מקום שכלה הריח, כ"כ הרשב"א, מ"מ דעת הב"י רק בהפחה הוי אין לו עיקר אבל במכוסה צריך הרחקת ד' אמות ממקום שכלה הריח וע"כ יש להחמיר ובא"א יש לסמוך על דעת הרשב"א, כה"ח אות א'.

ו. ולא נקרא צואה אלא שנסרח מחמת עיפוש, ובשער רוחה"ק דף ח' כתב שאם אדם מריח באיזה נבילה או ריח רע פוגם מאוד בנפשו וגורם שתתרחק ממנו הנפש, והראיה לזה בשמים דמור"ש להחזיר הנפש.

ופשוט דדוקא בדבר שמסריח מחמת עיפוש פוגם אבל דבר שמחמת טבעו יש לו ריח רע כגון נפט אינו מזיק כמו שאין איסור לקרוא כנגדו.

ה. וטעם הד' אמות שזהו מחנה של אדם שד' אמות קונות לו לאדם לענין מציאה ושבת וגיטין וא"כ זהו "מחניך" שנאמר והיה מחניך קדוש, ומטעם זה גם בלילה צריך הרחקה דבעיניו והיה מחניך קדוש. ועיין בבן איש חי פ' כי תצא שנה ב' סעיף יג' לענין מפני שיבה תקום שכתב דיש להחמיר בדבר תורה בחצר או חדר מוקף מחיצות שדינו כד' אמות אפי' גדול הרבה וכך העלה בברכי יוסף.

ו. או בד' אמות למקום שלא כלה עדיין הריח. כה"ח אות י"א.

עין משפט ה. אר"ח סימן עט סעיף ה

ה. י. אסור לקרוא כנגד אשפה^ז שריחה רע.

עין משפט ו. אר"ח סימן עט סעיף ב

ב. היתה במקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה ורחב ד' טפחים על ד' טפחים, או שהוא נמצא בבית אחד והצואה בבית אחר^ח, אפי' הפתח פתוח ויושב בצדה ורואה אותה אם אין ריח רע מגיע לו ממנה מותר לקרוא כנגדה כיון שהיא ברשות אחרת הוי "והיה מחניך קדוש", וזו דעת הרא"ש, אבל להרשב"א דוקא באינו רואה אותה. ואם יש לה ריח רע לא מהני הפסקה^ט ולא חלוקת רשות. וי"א דמועיל הפסקה גם לריח רע, כמו שזה מועיל לצואה עצמה.

עין משפט ז. אר"ח סימן צ סעיף כו

כו. כח. כשם שמרחיקין לק"ש מריח רע וכדומה כך גם מרחיקין לתפלה.

עין משפט זז. אר"ח סימן עט סעיף א

עיי' לעיל עין משפט ד

אר"ח סימן עט סעיף ד

ה. ד. צואת כלב וחזיר אם נתן בהם עורות לעבדן מרחיקין מהם כצואת אדם. ואם יש בהם ריח רע^י מרחיקין מהם כצואת אדם^כ, גם בלא

ז. אפי' טמונה, שם אות ל"ז. ודינה כצואה ואסור מן התורה כ"מ בכ"י ולבוש, כה"ח אות ל"ח.

ח. היינו בחדר אחר, וא"כ מעיקר הדין כשהדלת של השירותים פתוחה ורואה שם צואה אם אין ריח רע מותר לברך כנגדה. כ"י בשם הרא"ש, אבל להרשב"א אין מברכין אא"כ אינו רואה, ומר"ן בכ"י כתב דלכתחלה טוב ליזהר כהרשב"א, כה"ח אות י"ז.

י. וכשיש ריח רע בבית שאין לו עיקר אפשר להביא ריח של עישון או דבר אחר ולבטל הריח רע ומותר ללמוד, כה"ח אות כ'.

ט. זו דעת מר"ן בסתמא, וכ"פ הפר"ח, כה"ח אות כ"א.

י. היינו שדרך בני אדם להצטער מאותו ריח, כה"ח אות כ"ז מכ"מ.

כ. ואז צריך הרחקת ד' אמות ממקום שכלה הריח, הגם שיש חולקים על מר"ן בזה דא"צ ד' אמות ממקום שכלה הריח. כה"ח אות כ"ח.

עורות.

ה. ה. צואה חיה בהמה ועוף אם אין בהם ריח רע א"צ הרחקה, ואם יש בהם ריח רע מרחיקים מהם כצואת אדם.

עין משפט ט י כ. או"ח סימן עט סעיף ט

ט. יא. יצאה ממנו הפחה ל' אסור לקרוא בדברי תורה עד שיכלה הריח מ', ואם יצא מחבירו מותר בדברי תורה ב' דא"א לגזור בזה אבל לקרות ק"ש אסור עד שיכלה הריח.

עין משפט ל. או"ח סימן עו סעיף ג

ג. ג. צואה עוברת גם אסור לקרות כנגדה, ופי חזיר אפי' בעלה מן הנהר אסור לקרות כנגדו דהוי כצואה עוברת ב', וצריך להפסיק עד שיעבור כמלא עיניו אם זה מלפניו ע' או ד' אמות מאחוריו ממקום שכלה הריח.

עין משפט נ. או"ח סימן עו סעיף ג
עין בסעיף הקודם

עין משפט ס ע. או"ח סימן עו סעיף ז

ז. ז. ספק אם צואה בבית ב' מותר לקרות דחזקת בית אין בו צואה. ספק

- ל. זהו נקרא ריח רע שאין לו עיקר כמ"ש הטור, ומשמע דאין איסורו רק מדרבנן וע"כ הקילו חכמים בזה, והתירו ללמוד היכא שיצא מחבירו. כה"ח אות ט"ל.
- מ. וא"צ הרחקה ד' אמות ממקום שכלה הריח כיון שאין לו עיקר, כה"ח אות מ'.
- נ. ואפי' בעודו מריח ריח רע, אבל בק"ש כיון דאפשר לו לצאת בחוץ ולקרוא אסור. כה"ח אות מ"ב.
- ס. כיון שדרכו ללכלך פיו בצואה, ואף שעתה הוא נרחץ במים מ"מ הוי כגרף של רעי.
- ע. זו דעת הב"י הגם שהב"ח חולק יש להחמיר, מ"מ אם קרא לא יחזור הברכות דסב"ל, כה"ח אות י"ג.
- פ. ה"ה ספק צואת אדם ספק של כלבים בבית מותר ובאשפה אסור, ואם דרכם להכניס עביט לבית בשביל התינוקות בספק אסור, כה"ח אות ל"ב.
- זהזכרת ד"ת במבואות המטונפים גורם להכניס קודש בחול, משער מאמרי רשב"י, כה"ח אות ל"ד.

אם צואה באשפה אסור משום דחזקת אשפה שיש בה צואה.
 ספק מי רגלים אפי' באשפה ז' מותר דלא אסרה תורה לקרות כנגד מי
 רגלים אלא נגד עמוד הקילוח ק', ואחר שנפל לא נאסר אלא מדרבנן
 וספיקו מותר.

עין משפט פ. אר"ח סימן פב סעיף א ב

א. צואה יבשה שאם יזרקנה תתפרק הרי היא כעפר הארץ ר' ומותר
 לקרות כנגדה, ובלבד שלא יהיה בה ריח רע.

הגה: וי"א דלא הוי כעפר רק בנפרכת ע"י גלילה ולא רק גם בזריקה, וכן
 עיקר.

ב. מי רגלים שנבלעו בקרקע אם היו מרטיבין היד כשנוגעים בהם אסור
 לקרות כנגדם.

הגה: וי"א דאינו אסור רק בטופח ע"מ להטפיה ש' ויש לסמוך עליהם.

דף כה :

עין משפט א. אר"ח סימן ער סעיף ב

ב. הרוחץ ערום במים צלולים ורוצה לשתות יכסה בכגד מתחת ללבו
 כשיברך ה', ודוקא בכגד אבל ביד א' לא הוי כסוי.

צ. באין ריחה רע. כה"ח אות ל"ה.

ק. ושותת לא נחשב כנגד העמוד ומותר מן התורה, מ"א ס"ק י"א.

ר. ודוקא מתפרכת אבל נחתכת לחציה לא מהני. ובזמן הקור שנקרשת אסור דאחרי הקור
 תפשיר ותחזור לקדמותה. מ"א ס"ק ב'.

ש. אך דעת מר"ן להחמיר גם בטופח לבד.

ת. וכן צריך לכסות ראשו משום דאסור להוציא אזכרה מפיו בראש מגולה כמ"ש בסי'
 צ"א סעיף ג'.

וצריך להפסיק בין לבו לערוה כיון שהלב עם הערוה במים.

א. אבל ביד של אחרים מהני.

הגה: ה"ה אם מכסה ראשו בידו לא הוי כסוי הראש^ב.

ג. ג. אם המים היו עכורים שאין אבריו נראים בהם מותר לקרוא והוא בתוכן, ובלבד שלא יהיה ריחן רע.

הגה: אם לבו מחוץ למים אפי' בצלולים הוי הפסק^ג.

עין משפט ב. אר"ה סימן עד סעיף ה

ה. ו. שאר אבריו רואים את הערוה אין זה מעכב, אבל אם אבר מאבריו נוגע בערותו או בערות חבירו אסור לקרוא ק"ש או להתפלל. גם ירכותיו של אדם יזהר שלא יגעו בערוה אלא יפסיק ביניהם.

עין משפט ג. אר"ה סימן עו סעיף א

א. א. צואה אסרה התורה לקרות כנגדה כשאינה מכוסה^ד וע"כ דרך עששית אין בכך איסור דמכוסה^ה היא הגם שרואה אותה.

ב. ולא אומרים שהסנדל בטל לגבי גופו ולא הוי כסוי, ב"י בשם הרא"ש. וְאֵין לִפְיָא אִם הִיא יִחַף וְהַנִּיחַ רִגְלוֹ אִף שֶׁאֵינוֹ נֹוגֵעַ בָּהּ לֹא הוּא כִּסּוּי דְּבַעֲיָנָן כִּסּוּי מַדְבַּר אַחֵר, אֲבָל כִּסּוּי רִגְלֵי שֶׁל אַחֵר מֵהַנִּי, כִּה"ח אוֹת ד'. וְהוּא ה"ה בְּתִינוּק שִׁיּוֹשֵׁב עַל הַסִּיר וּמְכֹסֶה הַסִּיר מִכָּל צַדָּדָיו וְאֵין רִיחַ רַע מוֹתֵר לְקָרֹא כְּנִגְדוֹ, ב"י.

וְאֵין מְכַסֵּין הַצּוֹאָה בְּאֵפֶר חֶם כִּי זֶה מְזִיק לְאָדָם שִׁיִּצְאָה מִגּוֹפּוֹ מִס"ח ס' תְּתִקִּי"ט. וְאִם סָנְדְּלוֹ הִיא נֹוגֵעַ וְקָרָא ק"ש א"צ לְחֹזֵר הַבְּרֻכּוֹת דְּסַפֵּק בְּרֻכּוֹת לְהַקֵּל, כִּה"ח אוֹת י'. וְאָדָם צָרִיךְ לְבַדּוֹק סָנְדְּלוֹ אַחֲרֵי שֶׁנִּכְנַס לְמִקּוֹם מְטוֹנֵף שֶׁלֹּא יִהְיֶה צּוֹאָה דְּבוֹק בְּסָנְדְּלוֹ וְאִסוּר לֹא מֵרַחֵף כִּי דָּבָר שֶׁבִּקְדוּשָׁה אִף שֶׁאֵין בּוֹ רִיחַ רַע, כִּה"ח אוֹת י"ב.

ג. וְהַיְינוּ לְעֵנִין שִׁיבְרֵךְ וְיִזְכִּיר אֶזְכְּרָה אֲבָל לְעֵנִין שֶׁלֹּא יֵשֵׁב בְּגִילוּי רֹאשׁ בְּאֶקְרָאֵי מֵהַנִּי גַם בִּידוֹ, ט"ז ס"ק ב'. יֵשׁ מְדַקְדָּקִים שֶׁלֹּא לְהַלֵּךְ ד"א בְּגִילוּי רֹאשׁ אִפִּי בְּבֵית הַמֶּרְחָץ, וְלִכְּנָשׁ הַהוֹלֵךְ בְּבֵית הַמֶּרְחָץ יִכְסֶה בִּידוֹ אֶת רֹאשׁוֹ כְּדִי שֶׁלֹּא יִלָּךְ ד' אֲמוֹת בְּגִילוּי רֹאשׁ, כִּה"ח אוֹת י"ב.

ד. וְכִּךְ פֶּסֶק הַב"ח, כִּיּוֹן שֶׁלְּבוֹ רֹאָה עֲרוּהָ הוּא מְדַרְבְּנָן הַקִּילוּ בּוֹ דִּהוּי הַפֶּסֶק, אֲבָל בְּעֵינָיו רֹאָה הַעֲרוּהָ שֶׁזֶה דָּבָר תּוֹרָה לֹא הוּא הַפֶּסֶק, כִּה"ח אוֹת י"ד.

ה. וְדַכְתִּיב "וְכִסִּית אֶת צִאתֶיךָ" בְּרֻכּוֹת כ"ה. וְאִם מִגִּיעַ לוֹ רִיחַ רַע הִגַּם שֶׁהִיא בְּעֵשְׂשִׁית אוֹ מְכֹסֶה לְגַמְרֵי אִסוּר לְקָרֹא, וְאִם צָרִיךְ לְהַרְחִיק ד' אֲמוֹת מִמִּקּוֹם שֶׁכֻּלָּה הָרִיחַ כִּשֶׁהִיא מְכֹסֶה יִתְבָּאֵר בְּסִי' ע"ט סעיף א'. מֵהַקָּאָה אַע"פ שֶׁזֶה מֵאוֹס א"צ לְהַרְחִיק, כִּה"ח מְרַע"א. וְהוּא מִמִּקּוֹם מְטוֹנֵף דְּאִסוּר לְבָרֵךְ עַל הַמְצוּהָ מ"מ יֵשׁ שֶׁכְּתֹב דְּמוֹתָ לְעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ בְּלִי בְּרַכָּה כְּגוֹן נְטִילַת לֹוֶלֶב וְאַתְרוּגָּ וְכַדּוּמָה, כִּה"ח אוֹת ב'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד. אר"ח סימן עה פעיף ה

ה. ו. ערוה דרך זכוכית^ו אסור לקרות כנגדה שנאמר ולא יראה בך ערות דבר והרי הוא רואה אותה.

עין משפט ה ו. אר"ח סימן עו פעיף ו

ו. מעט צואה שאין בה ריח רע יכול לבטלה ע"י רוק עבה^ז, וכל זמן שלא נימוח הרוק מעליה קורא ק"ש.

עין משפט ז ז. אר"ח סימן עו פעיף ב

ב. צואה בגומא אם אין בה ריח רע יכול לכסותה בנעלו ובלבד שלא יגע בה בנעלו, וקורא דמכוסה היא^ח.

עין משפט ט. אר"ח סימן עה פעיף ד

ה. אסור לקרות^ט כנגד ערוה אפי' של עכו"ם^י וכן כנגד ערות קטן אסור.

הגה: ויש מתירין כנגד ערות קטן^כ כל זמן שאינו ראוי לביאה, וכן עיקר.

ו. ואם אינה מכוסה אסור גם בלילה או בסומא דבכסוי תלא רחמנא, פרישה אות א', ועיין בכה"ח אות ג'.

ז. ופ"י היא בבית אחר, כה"ח אות ל"ז. ואם עוצם עיניו מותר לקרות כנגדה דזה דומה למים צלולים ולבגד דק דמהני עצימת עינים לכו"ע, ועיין בכה"ח אות ל"ח.

ח. ברכות כ"ה. ובמים גרידא לא סגי אא"כ הם עכורים אף דמים צלולים הוי כעששית כדלעיל בסימן ע"ה, מ"מ לא דמי לעששית ששם כסוי מעליא הוא. מ"א ס"ק ט'.

ט. אבל מותר להרהר בד"ת כנגד ערוה, פר"ח אות ג', וכ"כ המ"א בסי' פ"ה ס"ק ב'. וכן מותר להרהר בד"ת כשהוא ערום וע"כ ההולכים לטבילה ומהרהרים כוונות בשעת טבילה מותר, ובלבד שלא יוציאו בפיהם איזה פסוק, ויודוי במים מותר דאינו אומר שום אזכרה. כה"ח אות כ"ח.

י. אבל כנגד ערות בהמה מותר לקרות, פר"ח אות ד'. כה"ח אות כ"ט.

כ. וע"כ מקילין בשעת מילה ועוד דשם עוסק בקדושה להוריד הערלה, ועיין בכה"ח אות ל"א. אך משמעות דעת מר"ן לאסור אפי' בקטן בן יומו כדעת הרמב"ם, ועיין בכה"ח אות ל"ב. מיהו אם קרא כנגד קטן שאינו ראוי לביאה אין מחזירין אותו, שם אות ל"ג.

וקטן שאינו ראוי לביאה היינו קודם גיל ט' שנים.

עין משפט י.

א"ח סימן עד פ"ב

עין לעיל עין משפט א

עין משפט כ ל.

א"ח סימן עז פ"ב

א. אסור לקרות כנגד מי רגלים עד שיטיל לתוכן רביעית מים ^ל ולא שוא ע"ג קרקע לא שוא בכלי, ובלבד שלא יהיה כלי המיוחד להם ^מ, וגם אם היה רביעית מים תחלה בכלי מתבטלים בזה.

עין משפט מ (ג).

א"ח סימן פז פ"ב

א. גרף של רעי ועביט ^ב של מי רגלים של חרס או של עץ צריך להרחיק מהם כמו מצואה, ואפי' הטיל בהם מים ^ס, אבל אם הם של מתכת או זכוכית או חרס מצופה ^ע מותר אם הם רחוצים יפה ^פ.

עין משפט ס ע.

א"ח סימן מ פ"ב

ב. תפילין המונחים בכיס המיוחד להם אפי' כיס בתוך כיס אם כולם

^ל. היה ידוע שיש כאן מי רגלים והסתפק אם הטילו בו רביעית מים צריך להטיל בו רביעית כיון דאיתחזק איסורא אפי' בדרבנן ספקו אסור. ומ"מ בשעת הדחק שיתבטל עי"ז מק"ש ותפילה מותר לסמוך על הפוסקים דאפילו באתחזק אזלינן לקולא. כה"ח אות א'.

^מ. דבכלי המיוחד אפי' אין בו מי רגלים אסור לקרוא כנגדו, ואינו מועיל נתינת מים בתוכו. ועיין בסי' פ"ז דיש חילוק בין של חרס לשל עץ או מתכת.

^נ. ברכות כ"ה ע"ב, ופי' רש"י גרף ועביט שניהם כלי חרס הם אלא של צואה קרוי גרף, ושל מי רגלים נקרא עביט. וכתב הרא"ש דבשל עץ מסתבר דאסור משום שהוא מובלע בתוכו ומלא זוהמא אבל בשל זכוכית מותר, וכך פסק הטור ומר"ן השו"ע אף שהרשב"א מתיר בשל עץ. כה"ח אות א'.

^ס. כיון שמיוחדים לכך דינם כבית הכסא, ואפי' אין בהם ריח רע, ועיין בכה"ח אות ג'.

^ע. או של חרס שאינו מצופה והוא חדש אף שעשויים לשם כך מותר כיון שעדיין לא בלעו דבר, כה"ח אות ד'.

^פ. ובשל זכוכית שמותר משום שאינו בולע, אבל הפר"ח כתב להחמיר בשל זכוכית וכ"כ הט"ז כיון דלא מהני הגעלה לכלי זכוכית כמו שכתב הרמ"א בסי' תנ"א, אבל הא"ר חלק על הט"ז וכן הסכים הברכי יוסף לפסק מר"ן השו"ע דבשל זכוכית מותר, כה"ח אות ה'. ובמצופה י"א דבעינן מצופה משני צדדים וי"א די מבפנים, ויש להקל אם כפאו על פיו, כה"ח אות ו'.

^פ. ובלבד שאין ריח יוצא ממנו, מ"א ס"ק ג'.

מיוחדים להם הוי ככיס אחד ז.

הגה: אם שניהם אינם מיוחדים להם או שהפנימי אינו מיוחד להם והחיצון מיוחד להם ק הוי כשני כיסים.

א"ח סימן רמ סעיף ו

ו. הוא למטה והיא למעלה זה דרך עזות, שמשו שניהם כאחד זו דרך עיקש. ואסור לשמש מטתו בפני כל אדם אם הוא ער ואפי' ע"י הפסק מחיצה עשרה, ובפני תינוק שאינו יודע לדבר מותר.

ז. בית שיש בו ס"ת או חומשים בגלילה אסור לשמש בו עד שתהיה מחיצה ר בפניהם ואם יש לו תפילין או ספרים אפילו של גמרא אסור עד שיתנם בכלי תוך כלי, וכלי השני לא יהיה מיוחד להם דאם מיוחד אפי' מאה נחשב כאחד. פירש טלית על ארגז ש נחשב ככלי בתוך כלי שהארגז כלי אחד והטלית כלי שני.

י"ד סימן רפב סעיף ח

ח. אסור לישוב על המטה ת שספר תורה עליה.

ז. הכיס שעשוי גם לטלית וגם לכיס התפילין הוי ככיס המיוחד והכל ככיס אחד, כה"ח אות י'.

ובענין מזוזה כתב המ"א בס"ק ב' דאם קבועה מבפנים בחדר שינה צריך ג"כ כלי בתוך כלי, ואם יש זכוכית על שם שד"י די בפריסת סדין עליה והוי כלי בתוך כלי, אבל הט"ז ביו"ד סי' רפ"ו סעיף ה' כתב דזכוכית לא הוי כסוי. וי"א כיון שהמזוזה קבועה בכותל וגם למעלה מעשרה טפחים הוי רשות לעצמה ודי בכיסוי שם שד"י, מ"מ יש להחמיר אם אפשר כדברי המ"א, ועיין בכה"ח אות י"ג.

ו. ובספרים יש מחלוקת אם הכריכה דינה ככלי אחד, ומ"מ בספרים המודפסים יש להקל שדין הכריכה ככלי אחד. כה"ח אות י"ד, ועיין באות ט"ו-ט"ז עוד בספרים המודפסים. וצריך לזוהר גם בניירות שתולים בבית היולדת, כה"ח אות י"ח.

ק. וכ"ש להיפך ב"ח, ופ"ע אות ד'.

ר. של גובה עשרה טפחים על רוחב ד' אמות, ובענין מחיצה שא"א לראות מנקבים שבתוכה.

ש. ואם הארגז גדול שיש בו מ' סאה שהוא אמה על אמה ברום ג' אמות הרי זה רשות לעצמו וא"צ כיסוי נוסף עליו. ויש חולקים ואוסרים.

יש להקל בספרים שכרוכים ומונחים בארגז, כיון שיש אומרים שאפשר להחשיב הכריכה לכיסוי אחד, בכה"ג דיש עוד מחלוקת יש להקל. כה"ח אות נ"א.

ת. וראוי להחמיר שיהיה מקום ס"ת גבוה ממנו עשרה טפחים ולא פחות מג' טפחים, ב"י, וכתב הש"ך בס"ק ח' דזה ממדת חסידות אבל מדינא מספיק בגובה טפח לכו"ע.

הגה: וכ"ש שאסור להניח הס"ת על גבי קרקע א' וה"ה שאר ספרים ב'.

ואפי' על המדרגות שעושין לפני ארון הקודש, ולא יניח אדם ס"ת על ברכיו ושני אצילי ידיו עליו וה"ה על שאר ספרים.

ולכאורה היה נראה לאסור לשבת ע"ג ארגו שיש בו ספרים, כמ"ש הט"ז בס"ק ד', אבל אחר העיון יש להתיר דהתוס' במנחות ל"ב ע"ב פוסקין כר"י דמותר לישב על המטה שס"ת עליה ע"ש בשירי ברכה על השו"ע וא"כ גם בספסלים שבביהכ"ס שיושבים עליהם ויש שם טליתות ותפילין ומחזורים יש להם על מה לסמוך ע"ש. ועיין בפ"ת אות ח' מהב"ח. א. עיין בפ"ת ס"ק ז' דאם נפלו ספרים הרבה בפעם אחת ע"ג קרקע שיגביהם כאחד, ולא אחד אחד ע"י שיהוי. כגון ע"י נשיקה וכד'.

ב. הש"ך בס"ק ט' הביא בשם הרב מנוח דוקא בזמן שאין בית המדרש אבל בזמן בית המדרש והמקום צר לתלמידים מותר לישב בשוה עם הספרים והפירושים, וסיים שאין להקל בדבר שלא יראה כמזלזל בכבוד הספרים.